

Кремуций.

Да сѣднемъ, ако щешъ. (Сѣдатъ).

Сатрий.

Ти си занимаѣ въчно съ своята история; потѣналъ си въ преминалото и не щешъ да знаешъ какво произлазя около тебе. Наистина, множество работи сж тѣй лоши, щото са бихъ скрилъ отъ тѣхъ не само въ кѣщи, но и въ гробътъ; но се пакъ това синио небе на нашата щастлива Авзония, тая блѣскава зеленина, тие отливи отъ даровете на Флора и на Помона — сичкото това струва, наистина, да са поживѣе на свѣтътъ. Има още много нѣща на земята които ни накарватъ баремъ на време да забораваме и тиранете, и шпионете, и лѣстителитѣ . . . Е, какъ върви твоята работа?

Кремуций.

Азъ свършихъ вече своятъ трудъ.

Сатрий.

Какъ? Доведе ли своята история до нашето време?

Кремуций.

Доведохъ я до филипинската битка. Съ конецътъ на республиката се свършва моята история.

Сатрий.

А по-нататъкъ не щешъ да продължавашъ? Наистина, приятелю, — не та съвѣтвамъ. Даже и съ това щото си написалъ, бѣди по-предназливъ, сега е такава време, щото могатъ да се придератъ до сказанията и за